

standen, naar en Underofficer af radikale eller socialdemokratiske Anskuelse støtter sine Partifæller". Det staar der, saaledes udtalte den højtærede Krigsminister sig. Han udtalte vel siden, at han ikke vilde udtale nogen Kritik over Dommen eller Dommerne, men han udtalte sig dog om Dommens Virkninger overfor Hæren, og han kom til det Resultat, at Dommen vilde være til Skade for Aanden i Hæren og meget skadelig for Disciplinen. Jeg tillod mig at sige, at jeg havde en anden Mening. Jeg troede, at Dommen netop vilde virke i modsat Retning, styrke Disciplinen.

Naar den ærede Minister senere brugte en Udtalelse med Hensyn til mig, som derefter gentagne Gange er kommen frem, at jeg ved en saadan Lejlighed optraadte som Talsmand for Hæren, kan jeg kun gentage, hvad jeg før har sagt, at da Hæren som saadan ikke har Valgret, kan jeg ikke staa som Repræsentant for Hæren. Men naar jeg taler om Hæren og Hærens Anliggender, tror jeg mig berettiget dertil, da jeg i 47 Aar har tjent i Hæren og ogsaa efter min Afskedigelse har staaet i Berøring med den baade ved Foredrag og paa anden Maade. Jeg tror derfor at vide, hvad der lever og rører sig i Hæren. Og for, hvad jeg i dette Tilfælde har sagt om, hvorledes Dommen har virket, har jeg faaet synlige Udtalelser fra Underofficerer, og de staa paa min Side.

Det foreliggende Forslag er som Følge deraf et Lejlighedsforslag, andet er det ikke. I § 1 hedder det, at alle Straffesager, som ikke angaa militære Tjenesteforseelser, skulle herefter paakendes ved borgerlige Domstole og efter borgerlig Lovgivning. Det er et Spørgsmaal, der tidligere har været fremme, og Tanken har aldrig mødt Modstand fra nogen Side, særlig ikke fra militær Side. Men en Ting maa man dog være opmærksom paa, at Princippet for den militære Retspleje er, at Straffen skal følge Forbrydelsen i Hælene. — Der er intet Omraade, hvor Strafferetsplejen virker hurtigere end paa det militære, og der er heller intet, hvor dette er mere nødvendigt. Indfører man den her foreslaaede Regel, vil det medføre en meget stor Forandring i saa Henseende, og jeg ser ikke bedre, end at den — det er noget, der maa gøres til Genstand for Forhandling i det eventuelle Udvalg — ogsaa maa influere paa andre Omraader. Jeg spørger: Gælder Grundlovens § 80 i dette Tilfælde? Skal der være Grundlovsforhør? Og hvor skal den militære, der

skal tiltales, arresteres? Skal han arresteres i den militære Arrest, hvor der er Forhørs- og Retslokaler ved Siden af, saa at han derfra kan transporteres til den militære Ret? Eller skal han, skønt Soldat i Uniform, indsættes i den civile Arrest? Der er mange saadanne Ting, som man ikke har over tænkt ved denne Lejlighed. Endelig er der det Spørgsmaal, om Erfaringen virkelig kan siges at have godkendt Nødvendigheden af en Forandring som den foreslaaede. En saadan Erfaring maatte kunne paavise, at man ved Krigsretter i Almindelighed havde paakendt saadanne civile Sager — jeg taler ikke om Injuriesagen, den er mig for lille, men om almindelige Forbrydelser — paa en Maade, der kunde give Grund til Klage. Efter min Mening er der aldrig fremkommet Klager i saa Henseende, og havde der været Grund til Klager, vare de nok blevne fremsatte.

Nu er der henvist til en Statistik, og den Gang Forespørgselen var fremme, tillod jeg mig at gøre opmærksom paa det ønskelige i at have en saadan Statistik. Men jeg gjorde tillige opmærksom paa, at af Hensyn til, at vi have en 3-aarig Turnus, var det nødvendigt at have Oplysninger for 6 Aar. De Oplysninger, her foreligge, give ikke nogen eller i hvert Fald meget ringe Belysning af Spørgsmaalet. I den første Rubrik angives det, i hvor mange Tilfælde Straf er idømt ved Krigsret. Men der er ingen Rubrik, der angiver, hvor mange af de ved Krigsret idømte Straffe der angaar borgerlige Forseelser. Ved de arbitrære Straffe faa vi derimod Oplysning om, i hvor stort Antal Tilfælde der er idømt Straf for borgerlige Forseelser. Man vil der se, at det i det ene Aar gælder 27 og i det andet 35 Tilfælde. Og naar der i det ene Aar er idømt 2,467 og i det andet Aar 2,343 Straffe arbitrært, bliver det et forsvindende Antal Straffe, der er idømte for borgerlige Forseelser. Yderligere maa der saa søges tilsvarende Oplysninger for første Rubriks Vedkommende, for at man kan komme til Klarhed over Forholdet. Denne Statistik skal jeg, foranlediget af det ærede Medlem fra Møen, komme nærmere ind paa.

Om Hovedsagen, den nye Appellinstans, Højesteret, skal jeg sige, at jeg var meget glad ved Forandringen i 1908, hvorved der blev et Defensorat ved Krigsretterne og en Appellinstans, men at jeg ikke ser nogen som helst Grund til at gøre Forandring i det bestaaende, og jeg ser mindst af alt en Grund dertil i den Omstændig-